

Най подиръ къмъ тия огорчения трѣбва да прибавимъ и спрѣчването му съ училищното настоятелство. Когато прѣзъ 1857 година изтекълъ срока на контракта съ общината, църковнитѣ епитропи гъркомани С. Минчевъ и К. Ганчевъ, се възползвали отъ интригитѣ, които се носили изъ града около голѣмата заплата на Чинтулова и го изваждатъ отъ училище. (Янтра, стр. 101). Възможно е и самъ Чинтуловъ да е напусналъ, недоволенъ отъ заплатата си, когато Браилската българска община отказала да му изпраща помощта, защото сливенскитѣ общинари не искали да ѝ излагатъ смѣтка всѣка година.⁴¹ (Огчетъ, цит. кн. стр. 2).

Прѣживянитѣ дълбоки душевни мъки и тревоги прѣзъ послѣднитѣ години разрѣшаватъ, макаръ и врѣменно, борбата, която се водяла въ душата на поета между младежкитѣ пориви на бунтовника и скептицизма на спокойния и трѣзвъ родолюбецъ. И той се прѣдава на тиха просвѣтна работа, като заглушава гласътъ на сърдцето и спира потока на своитѣ бунтовни чувства, за да запѣе отново, десетена години по късно, въ прѣкрасни стихове копнежитѣ на бунтовника - патриотъ⁴² —

Нешастний въ години млади,
Какви е прѣтърпялъ бѣди!
Какво не стори, що не даде,
Догдѣ да се освободи.

Въ ржцѣ хайдушки е испадалъ
Нуждалъ се гладенъ да стои
Въ градски тѣмници е страдалъ,
Желѣзни влачалъ букаи.

Защо? Защото се увличалъ
Нешастнитѣ да отърве;